

Krúpěj pontského medu

ukázka

Na ulice Delf se snášel soumrak. Vlastně, uvědomil si Pelinidés, je to spíš tma jako v pytli, a tohle rozhodně není kout města, kde chcete, aby vás zastihla noc. Proč sem vůbec lezl?

Večery trávil obvykle na západním cípu svaté cesty Apollónova posvátného okrsku, odkud byl krásný výhled na olivové háje a posvátný pramen Kastalii, kde mohl sledovat západ slunce nad pohořím Giona a zasněžený štít Parnásu na východě – anebo na kterémkoliv jiném z tisíců míst nabízejících turistům, již zde svým počtem dávno předčili starousedlíky, možnost okusit tu pravou atmosféru Pupku světa.

Leč všechno to pozlátko honosných pokladnic, soch a oltářů přetékajících votivními dary jej unavovalo, dnes se rozhodl strávit večer v megaru hostince U Sirény, u zapadlého stolku, sám se svými starostmi a džbánem kořeněného vína. A tam si k němu přisedl ten Spartaňan.

Pelinidés neměl náladu na společnost, ale mladý obr s ostře řezanou tváří nevypadal na to, že by snadno snášel urážky, jakou by odmítnutí evidentně volného místa v jeho očích mohlo být.

„Zdá se mi, že ti věštírna nedala odpověď, jakou by sis přál,“ zhodnotil Pelinidův zachmuřený výraz.

Měl jen mírný lakónský přízvuk a přes svou svalnatou postavu, zahalenou lehkým vlněným chitónem bez řasení, jaký se obvykle obléká pod zbroj, nepůsobil nijak obhrouble.

„Ne, to ne. Vlastně mi nedala vůbec žádnou odpověď. Čekám tu už třetí týden a je to pořád to samé – přijď zítra, snad bude vhodnější čas...“

„Jistě, každý má právo položit otázku, bez ohledu na původ či urozenost, tak se to říká. Ale jak vidíš, pořadí si vybírají. A když už se dostaneš na řadu, nemáš jistotu, že ta dáma v bílé masce je pravá Pýthia, může to být klidně jen některá ze studentek. Kdybych ti měl vyprávět... Já totiž dělám v chrámové strážci. Jmenuji se Flamboios,“ dodal a natáhl přes stůl mohutnou ruku.

Pelinidés uvedl své jméno, ale na Flamboia neudělalo pražádný dojem. Mávl na otroka u nejbližšího kratéru, za okamžik se dočkal džbánu vína, nalil do dvou pohárů, odkápl úlitbu a dopřál si pořádný hlt.

„Je to hanebnost,“ zvolal, až Pelinida ovanul mrak vinného odéru, „věštírna si uzurpuje požehnání bohů, jako by šlo o nějaký obchodní artikl.“

Pelinidés si na lavici kousek odsedl a opatrně se rozhlížel, jestli je nikdo neposlouchá.

„Jen Pýthia může nahlédnout do minulosti i do budoucnosti,“ pravil neutrálně.

Flamboios vyměnil výraz rozhořčení za spiklenecký úsměšek.

„Možná ne tak docela, příteli.“

Znovu se začal zabývat svým džbánkem.

„Jak to myslíš?“

Spartaňan ztišil hlas a naklonil se blíž. „Tohle je požehnaná země už od doby, kdy ji ztropila Pýthónova krev. Chrám sice nepovoluje provozovat věštění jiným než vlastním kněžkám, avšak...“ odmlčel se.

„A kdybych,“ nadhodil zvolna Pelinidés, „se chtěl setkat s někým, kdo tahle doporučení tak úplně...“

Flamboios položil dlaň na stůl, a když ji odtáhl, ležela tam hliněná destička. Pelinidés ji zvedl, bylo na ní jméno a adresa v části města, kterou neznal.

„Létheia,“ přečetl. „Ona je...“

Flamboios mu naznačil, že tohle jméno by nemělo zaznívat moc nahlas.

„Nikdo neví, co je doopravdy zač,“ řekl tiše. „Je zasvěcená Artemidě, patří k jednomu z těch kultů panenských lovkyně. Ovšem proslýchá se, že i Pýthia občas využije její služby. Má... různé schopnosti.“

Hned nato se zvedl a pravil s původní bodrostí: „Rád jsem tě poznal, příteli, přeji ti štěstí.“

A tak si nyní Pelinidés razil cestu temnotou ulice a proklínal sám sebe za svou lehkověrnost. Cesta jej vedla mimo centrální silnici ozářenou koši s ohněm, musel si od pouličního prodáváče koupit lucernu a stejně viděl sotva na další krok.

Žádná věštkyně nejspíš neexistuje, říkal si v duchu, celé je to jen promyšlený způsob, jak vylákat vhodnou oběť do zapadlé uličky, tam ji okrást a bohové vědí co dalšího.

Nakonec však k vlastnímu údivu dům přece jen našel. Šlo nejspíše o budovu patřící k sousedním lázním, od pohledu dosti pochybné kvality, ale když už došel až sem, nedalo mu to a zkusil zaklepat. Okamžitě toho zalitoval a už se obracel k odchodu, když se branka otevřela a z temnoty za ní se vyloupila temnější postava zahalená v kápi.

Obrátil na ni lucernu, ničeho však nedosáhl, obličej pod kápi zůstával neviděný, jako by vyzařoval svůj vlastní stín. Z nitra pláště se natáhla ruka obalená hadrem, Pelinidés do ní vložil hliněnou tabulku, postava mu pokynula dál a ustoupila do stínu.

Po chvíli tápání tmavou chodbou se ocitl v místnosti osvětlené jedním ohřívadlem, takže mohl zhasnout svou chabou lucernu, pamětliv, že ji bude ještě potřebovat na cestu zpátky.

Místnost byla malá a ještě menší ji dělal fakt, že stěny byly obloženy torzy sloupů a mramorových desek, které by v lepším světle jistě odhalily, že jsou jen zbytky ze starých stržených budov posbírané na staveništích, takto však působily impozantně. V jedné váze v rohu rostl zakrslý fikovník, který zabíral podstatnou část volného prostoru, naproti stál stolek s navršenými písemnostmi, a pak už tu bylo jen vyřezávané křesílko, do něhož se Pelinidés usadil.

Postava, která ho sem uvedla, zůstávala stát před ním, její plášť neodhaloval nic z jejích rysů, kromě mohutného hrbu, jenž se jí broulil nad rameny.

„Nuže, mladý pane,“ zaskřehotala hlasem stařeny, „čeho si žádáš?“

„Přicházím,“ odkašlal si Pelinidés, „protože chci odpověď.“

„Každý hledá odpovědi. Dokonce i mrtví. Odpovědi jsou všude, stačí natáhnout ruku...“

Pohled do temnoty pod kápi ho víc a víc znervózňoval.

„Ty jsi Létheia?“ otázal se.

„Každá odpověď tě bude stát tři drachmy. Ano, jsem.“

Stařena se zachechtala a přistoupila blíž, aby si mohla prohlédnout jeho tvář. Ve světle žhavých uhlíků ohřívadla zachytil lesk očí, jež ho zpod kápě propichovaly.

„Žena, po které toužíš,“ začala, „tvou společnost nevyhledává z jednoho důvodu...“

„Nejsem tu kvůli žádné ženě,“ odvětil Pelinidés.

„Hm...“ Létheia něco zamumlala, pak se zvolna obrátila ke stoku, přesunula několik svitků sem a tam, nakonec našla jeden, který ji uspokojil. Otočila se zpět.

„Tvá finanční situace se nezlepší, dokud...“

„Nejsem tu ani kvůli penězům.“

Létheia vztekle odhodila svitek na zem a strhla si kápi z hlavy.

„Tak jo, kdo tě poslal?“ zvolala.

Pelinidés na ni udiveně zíral, protože žena, která před ním stála, nebyla vůbec stará, vlastně jí nemohlo být víc než dvacet, možná osmnáct. Rysy ve tváři měla trochu divočejší, než se v jeho zemi považovalo za půvabné, přesto se nedalo popřít, že vypadala přitažlivě, zvláště v kontrastu s vetším pláštěm, do nějž byla zahalena. Vlasy měla rovné, barvy suché slámy a nepodajné konzistence, takže i když se je pokusila sepnout do účesu, který odpovídal současné módě, výsledek připomínal spíše snop obilí umístěný na hlavu. Špičatý nos vystupoval z její tváře jako kopí, jímž se jej chystá probodnout.

„Jeden Spartán jménem Flamboios,“ odpověděl rychle, „říkal...“

„Pcha, Flamboios, to je mu podobné,“ odfrkla si Létheia.

Stáhla si ohyzdné rukavice a plášť, které z ní dělaly stařenu, a zůstala před ním stát jen v krátkém blankytně modrém chitónu, jaký přísluší Artemidiným kněžkám. Když se odmyslel onen hrb na zádech, byla z ní teď již dívka, jejíž přítomnost by žádnému muži neměla být proti mysli, přesto Pelinidés dál pociťoval nevyřčenou hrozbu a její pronikavý pohled mu nepřidával na klidu.

„Jsi opravdu věštkyně?“ otázal se.

„Jo, bohužel,“ opáčila. Odhrnula svitky kousek dál a posadila se na okraj stolu. „Tak o co ti jde?“

„Předložil jsem svůj dotaz věštírně, ale nedostal jsem odpověď. Víím, že Pýthiina věštba je často nejasná, ale doufal jsem, že bude aspoň nějaká.“

„Bohové mlčí,“ pokrčila rameny Létheia, „to se holt stává. Neurazil jsi některého? Nezapomněl jsi na správnou oběť, nebo tak?“

„Nevím o ničem.“

„No tak mi to pověz celé,“ vyzvala ho a vylovila z hromady na stole voskovou destičku s přivázaným rydlem na poznámky.

„Tedy,“ odkašlal si, „jmenuji se Pelinidés a můj otec Brédios je králem Zagory. Není to zrovna velké město, ale náš kraj je známý svým vínem a úrodnými poli a díky politickým vazbám na Iólkos máme poměrně slušnou pozici i v thessalské federaci...“

„Myslím, že můžeme předpokládat, že nejsem zcela nedotčená zeměpisným vzděláním.“

„Vážně? Tedy, jistě, ovšemže... Takže, abych osvětlil důvod... Asi bych měl začít od začátku. Moje matka zemřela krátce po mém narození a otec pak dlouho zůstával sám. Nakonec se přece jen znovu oženil, vzal si Élunii z Larisy. Byla to v té době největší krasavice v celé zemi a měla spousty nápadníků. I dnes je to velice krásná žena, bohužel dnes již není tak úplně... šťastná.“

Létheia cítila, že původně chtěl použít docela jiné slovo, ale nepřerušovala jej.

„Je to už osm... vlastně skoro devět let, byl jsem tenkrát ještě dítě, nepamatuji si na to moc jasně, ale co víím z vyprávění, muselo to být... Otec si velmi přál další dítě a Élunia se brzy dostala do pozhnaného stavu. Vše se zdálo v pořádku, všechna proroctví byla příznivá, jenomže pak, když se dítě narodilo...“

Nebylo snadné vyprávět ten příběh někomu cizímu. Ztěžka si rovnal slova v hlavě a jazyk mu trochu vázl.

„Stalo se to v noci, u Élunie byla zkušená porodní bába a jedna otrokyně. Otec čekal v jídelně, pak to ale trvalo už dlouho, tak šel ke dveřím ložnice, ale za nimi bylo ticho. Zkusil otevřít, bylo zamčeno, zabušil, ale žádná odpověď. Nakonec dveře vyrazili a uvnitř...“

Odmlčel se, až jej Létieia musela pobídnout.

„Ano?“

„Má nevlastní matka ležela v posteli a nebyla při vědomí. Na posteli byla krev, k porodu již došlo před nějakou dobou a ty dvě ženy... ležely na podlaze a obě byly mrtvé. Dítě bylo pryč.“

„A co Élunia?“

„Když se probírala, skoro na nic si nevzpomínala, měla jen dojem, že viděla nějakého muže, který do pokoje vlezl oknem, ale nebyla si jistá. Je to možné, pod oknem rostou popínavé keře a není to vysoko...“

„A ta porodní bába a otrokyně, jak zemřely?“

„Prý to bylo moc divné. Nikdo neuměl říct, co se jim stalo, neměly žádné zranění, až na... malou ranku na hrudi hned pod krkem, velkou jako mince, obě stejnou.“

„Rána nožem? Nebo jehlou?“

„Ne, nic takového. Vypadala spíš jako vypálená. Ztmavlá zvrásněná kůže, přesně ohraničený kruh. Podivné, ale nic co by mohlo způsobit smrt.“

„Hm.“ Létieia si udělala pár poznámek a otázala se: „A co bylo pak?“

„Élunia se z toho pak už nikdy docela nevzpamatovala. Dovedeš si představit, co to je, když matka přijde o dítě...“

Zarazil se a vrhl na Létieiu pohled plný nejistoty.

„Jistěže dovedu,“ odsekla.

„Já jsem nemyslel...“ odkašlal si a honem sklopil oči zpátky ke svým rukám. „Nu, otec samozřejmě pátral, jak jen mohl, ale po dítěti se slehla zem. Nenašli žádnou stopu. Roky plynuly a ze všeho se stala jen vzpomínka, o které se nemluví. Až před třemi měsíci...“

Létieia pátravě hleděla do jeho tváře a vyčkávala. Pelinidés sebou trhl, protože měl náhle dojem, že z fíkovníku v květináči zaslechl zašustění, ale v narudlém světle ohřívadla nerozeznával žádný pohyb.

„Došlo k další podivné smrti,“ řekl.

„Stejná ranka?“

Přikývl. „Jenomže tentokrát měla těla navíc podříznuté hrdlo.“

„Bylo jich víc?“

„Tři. Nejprve jeden pastýř, našli ho v kopcích. Pak děvče, skoro dítě, dcera jednoho dělníka. Tím třetím byl můj... asi nemohu říct přímo přítel, ale znali jsme se, potkávali jsme se na hipodromu a při zápasech.“

„Aristokrat?“

„Jmenoval se Káreion, syn Drachanta, majitele největších vinic v kraji. Je to stará rodina, takže ano, dal by se počítat za aristokrata. Navíc byl jediným Drachantovým synem, jeho smrt jej velice zarmoutila, chápeš tedy...“

„Jak k tomu došlo?“

„Bylo to u každého z nich stejné. V noci odešli z domu, podle všeho z vlastní vůle, ale nikdo je neviděl, aby to mohl potvrdit. Po pár dnech je našli na poli nebo ve skalách, byli nazí, hrdlo měli probodnuté, ale u těla nebyla žádná krev. A tu noc, co zmizeli, bylo vždy novoluní.“

„Takže každý měsíc jeden.“

„Ano. Lidé mají strach a můj otec si pochopitelně dělá obavy i z toho, jakou to může mít souvislost se ztraceným dítětem. Vyslal mě zeptat se Pýthie. Cesta sem mi trvala tři dny a další tři týdny už tady čekám a nevím nic. Příští nov bude pozítří...“

„Chápu. Zkusím se na to podívat,“ pravila Létheia a seskočila ze stolku.

„Nahlédneš do budoucnosti?“

„No... možná. Bude tě to stát devět min stříbra, pokud tvůj problém vyřeším.“

„Ale to je...“

„Je to cena za prvotřídní služby,“ přerušila jej honem, „zaplatíš, jenom pokud sám uznáš, že jsem si ty prachy zasloužila, bereš?“

„Dobrá, a jak dlouho...“

„Tři čtyři dny, předpokládám. Já se ti ozvu.“

Rozvinula jeden papyrový svitek, kde již byla smlouva předepsána, doplnila jen jméno, Pelinidés pak na něj dvakrát otiskl své pečetidlo. Létheia svitek roztrhla a každý si vzal polovinu.

Pelinidés ani nevěděl, jak se ocitl venku na ulici, ale přestože neměl pocit, že by z této návštěvy mohlo plynout cokoli pozitivního, fakt, že ji přežil ve zdraví a neokraden, mu ke spokojenosti stačil.

Létheia si protáhla ruce a prohodila směrem k fíkovníku: „Tak co si o tom myslíš?“

Ze stínu listů se vynořila hadí hlava a pronesla tichým hlasem: „Je to celé nějaké divné. Chci říct, děti králů se většinou ztrácejí po smrti rodičů, když chceš vykořenit celý rod, ne?“

„Taky to mohla být pomsta,“ dumala Létheia.

„Sotva. Když se chceš pomstít, většinou budeš chtít, aby tvůj nepřítel věděl, že jsi to byla ty, kdo ho dostal.“

Had se líně svezl na podlahu. Nevypadal jako žádný opravdový had, spíše jako by si vzal z různých druhů to, co se mu hodilo. Jmenoval se Gifrix a ve skutečnosti to byl původem satyr, toto byla jedna ze tří podob, které uměl střídat. V poslední době se mu však do proměn příliš nechtělo, jako had byl spokojený.

Vztyčil hlavu a chvíli kmital jazykem ve vzduchu.

„Řekl bych, že nelhal,“ pravil pak.

Létheia rozložila přes nepořádek na stolku mapu a přeměřila pravítkem vzdálenost.

„Do Zagory to máme šest set padesát stadií vzdušnou čarou. To se dá zvládnout za čtyři hodiny, když bude počasí.“

„Takže si můžeme ještě schrupnout, ne?“

„Radši bych to stihla do rozbřesku. Máš sbaleno?“

„Vtipálko.“

Létheia si uvolnila záhyb látky na ramenou a nechala vyklouznout ven svá křídla. Byla bílá, albatrosí, zde v omezeném prostoru je mohla roztáhnout jen napůl. Přivázala si na záda toulec s lukem a urovnala jej mezi křídly, pak otevřela skrytá dvířka ke schodišti na střechu. Gifrix se jí mezitím omotal kolem nohy a následně se uvelebil kolem pasu.

„Co kdyby ses proměnil v luňáka a letěl po svých?“

„Víš že mě proměny vyčerpávají. Navíc, mám rád, když mě hřeješ na prsou.“

„Zapomeň. Jestli budu mít pocit, že tvá satyrská podstata nějak vystupuje z šupin, tak poletíš, jasné?“

„Rozkaz, velitelko.“

Noční let byl náročný, ale příjemný. Bylo chladno, dost na to, aby Gifrix ztuhl v nehybný kotouč, ale Létheii zima nevadila. Létala raději výš, aby ji náhodný pozorovatel mohl považovat za ptáka a zbytečně se nedivil.

Obletěla Parnás ze západu a pak zamířila na sever fthiótskou plání. Chvíli jen plachtila na vzdušném proudu stoupajícím z rozehřáté země, pak udeřila křídly a vylétla výš, až se ocitla mezi jemnými závoji mráčků, průsvitných jako hedvábí.

Minula vrcholek Othrys, hory, kde kdysi před dávnými časy sídlili Titáni, než je bohové navždy porazili a svrhli do Tartaru, pak se jí otevřel pohled na hladinu Pagasského zálivu. Stoučila směr letu západněji, tak aby měla polárku nad vrcholem hory Pelionu, za jejíž temnou siluetou se v dálce zvedal bílý štít Olympu.

„Tak tohle je Zagora,“ oznámila Gifrigovi, když spatřila pár světel mezi lány křovin a temně zelených vinic. „Vypadá docela poklidně.“

Had nereagoval.

Létheia přistála na cestě, která zřejmě vedla do přístavu, dost daleko od města, aby neriskovala náhodné spatření nějakým nespavcem. Schovala křídla pod chitón a chvíli masírovala Gifriga, až se konečně rozbalil a svezl do hlíny.

„Něco divného je tu v povětří,“ oznámil, když jazykem ochutnal vzduch.

„Myslíš kromě příšery, která se krade nocí a podřezává hrdla?“ opáčila Létheia.

„Víš jistě, že nov je až pozítří?“ ošil se.

„Já ano,“ zazubila se. „Já ano.“

Pak raději přece jen vytáhla luk a napnula tětivu, pro všechny případy.

Město bylo obehnané hradbou z dvou řad dřevěných kůlů, mezi kterými byl nasypáný šterk zpevněný ztvrdlým jílem. Cesta vedla k bráně pobité bronzovými pláty, pevně zavřená. Létheia potlačila nutkání přeletět na druhou stranu a raději zabušila.

Dlouho se nic nedělo, pak se odsunula špehýrka a objevily se dvě šedé oči.

„No?“ zahuhňalo zpoza nich.

„Jsem na cestě do Zagory,“ oznámila Létheia.

„A je to snad můj problém, poupátko?“

Létheia se nadechla a vydechla.

„Může být,“ pravila zvolna. „Záleží, do jaké míry na sebe hodláš přivolat Artemidin hněv. Jestli sis nevšiml...“

„Já vidím skvěle. Tak studentka, co? A neměla bys snad jako následnice božské lovkyně vědět všechno potřebný o nocování v divočině?“

„Máte tu Asklepiovu svatyni?“ opáčila Létheia.

„Něco tě bolí, puso?“

„Ne, jen abych věděla, kam tě přijít navštívit. Budeme mít dost času, abych ti vysvětlila, jak poznat kněžku třetího stupně zasvěcení, aby ses příště vyhnul podobné nehodě.“

„Hele, krásko, nevím, kterej ptáček tě sem snesl, ale žádná loď hlášená není, což znamená žádní noční návštěvníci, a tím pádem žádný otvírání brány. Takový jsou pravidla. Dobrou.“

Špehýrka se zasunula.

Létheia sklonila svůj luk k zemi.

„Šel bys mu to prosím vysvětlit?“ oslovila Gifriga.

„S radostí.“

Gifrix se omotal kolem konce luku, Létheia jej pak zvedla nad hlavu až k hornímu okraji hradby a had se přehoupl na druhou stranu.

Chvíli bylo ticho. Pak zazněl přidušený výkřik a pak zase chvilka ticha.

Potom se brána skřípavě otevřela a objevil se strážce s lucernou, v níž hořela lojová svíčka. Na to, jak žluté světlo vrhala, byl strážcův obličej obdivuhodně bílý.

„Buď vítána, paní,“ pravil, nebo něco v tom smyslu, nebylo mu moc rozumět. Asi to dělala ta smyčka hadího těla kolem krku.

Létheia prošla branou a otázala se jako by nic: „Dá se tu někde nocovat?“

„V Hippiově domě, je velmi pohostinný, druhé stavení od agory vlevo, s vinným listem ve znaku.“

Vyslovil to celé jako jedno slovo.

„Děkuji, jsem ráda, že jsme se dohodli v pokoji.“

Gifrix mu zašeptal do ucha něco rozverného, pak se svezl na zem a pospíchal za svou paní.

Jak se Létheia přesvědčila již ve vstupní síni, Hippiovův dům se dost málo lišil od toho, čemu by se v Delfách řeklo zájezdni hostinec, avšak tento kraj, který nebyl tak bohatý na cizince, dával zřejmě přednost osobnějšímu přístupu. Odhadovala, že řečený Hippias je významným hráčem mezi místními obchodníky s vínem a jeho dům je často využíván k uzavírání obchodů.

Tomu odpovídaly i domácí lázně. Působily lehce okázale, ale příjemně, prostor sice nebyl nijak velký, ale mohl uspokojit i větší množství zájemců současně. Ženská část byla laděná v modré a žluté, voněla myrtou a mramor se jen leskl.

Lázeň byla prázdná a temná, kotle, kde se ohřívala voda, byly dosud vyhaslé a žádné služebné tu ještě nebyly, ale právě tak to Létheii vyhovovalo, dávala přednost chladné koupeli a soukromí. Gifriga poslala zjistit, kde seženou něco k snídani, a tak měla konečně chvíli pro sebe.

Zapálila jednu lampu, odložila luk i oděv, pak obhlédla bazének zapuštěný v podlaze, který tu sloužil k chladné lázni, než se přešlo do další, vyhřívané části. Zatáhla za řetěz a z bronzové kančí hlavy vysoko na zdi začal prýštit proud vody. Vděčně se pod něj postavila a nechala si smýt z kůže prach a pot po dlouhém letu.

Studená voda jí rozproudila krev, nechala si ji vsakovat do vlasů a pírek na křídlech, stékat po tváři a přes zavřená víčka, nastavovala jí paže a boky, své myšlenky nechávala plynout stejně poklidně jako čůrky vody klikací se po její kůži.

Dlouho si vychutnávala chladivé uvolnění, pak dalším zatáhnutím zastavila vodu a v té chvíli si uvědomila, že není sama.

Setřela si vodu z očí a spatřila dívku, jež stála na dva kroky od ní a zvědavě si ji prohlížela.

Mohlo jí být asi patnáct a její postava na první pohled vypadala ne zrovna vyváženě. Od pasu vzhůru působila štíhle, téměř kostnatě, zatímco její boky a stehna, jež jí dosud halil spodní díl hedvábného roucha, byly široké a plné. Tvář měla drobnou, černé vlasy jí těsně obepínaly, tenké rty zvýrazněné tmavým líčidlem skrývaly maličká ústa, která se bezostyšně usmívala nad tím vpádem do soukromí, jenž se jí podařil.

Létheia vystoupila z bazénku a lehce mávla křídly, aby z nich vytrásla vlhkost. Nechala je mírně poroztažená a zůstala stát proti vetřelkyni.

„Ale ale,“ pronesla dívka neomaleně.

Létheia nehodlala být tou, která začne se zdvořilostmi.

„Neslyšela jsem tě přicházet.“

„Taky jsem nevěděla, že tu někdo je. Ta křídla jsou pravá?“

„Co myslíš?“ ušklíbla se Létheia. „Ocením, když si to necháš pro sebe.“

Dívka natáhla ruku a dotkla se dvěma prsty místa, kde levé křídlo vyrůstalo z Létheiiny lopatky. Nechala ji.

„No ne, vážně jsou.“

Její hluboké tmavě hnědé oči se třpytily ve světle lampy jako leštěný opál. Sklouzla prsty na její rameno a posunovala je po mokré kůži níž, až zastavila na půl cesty mezi klíční kostí a ňadrem, tam, kde byl patrný dvojité půlměsíc tetování označujícího Létheiino zasvěcení.

„Jsi Artemidina kněžka,“ pravila. „Panenská lovkyně.“

„Máš pro mě ještě nějaké novinky?“

Opálové oči se zvedly k jejím. Ruka se znovu dala do pohybu.

„Lov by mě taky bavil,“ pronesla polohlasem, „ale to druhé...“

Létheia ucukla těsně předtím, než zvědavé prsty zavadily o její bradavku. Na okamžik měla pocit, že odraz lampy v těch očích musí přitáhnout a nechat utopit každého nočního motýla, který by pohlédl tak hluboko, jako ona právě teď. Drobná ústa se náhle ocitla nečekaně blízko jejích, Létheia si byla jistá, že ty rty voněly medem.

„Vždycky hledáš hranice?“ pronesla.

„Je to zábava je překračovat.“

Její dech byl horký, prostoupený vůní lesního mechu a nektaru z lučních květin. Je to jen hra halící dětskou nejistotu, nebo dospělá touha pod pláštěm žertování? A proč si je tak jistá, že Létheia...

Náhle se dívka nahnula ještě blíž a jejich těla se dotkla, Létheiino chladné po koupeli s jejím jak z pouštního písku. Jejich rty dělila škvírka vzduchu tloušťky motýlího křídla.

Létheia znovu trhla hlavou a odtančila o dva kroky dál, jako by chtěla vyprovokovat lasičku k útoku. Na její ústa vklouzl úsměv, ale sama cítila, že je jen rouškou, kterou si zakrývá tvář.

„Troufáš si,“ utrousila.

„A proč ne?“

„Měla by sis pospíšit, nebo ti ta voda zteplá.“

Popadla svůj chitón a přehodila ho přes sebe, křídla nechala pod ním.

„A to by nebylo dobře,“ dodala, nahněvaná tím sebejistým opálovým pohledem, jenž ji provázel k východu.

Gifrix se rozvaloval na posteli a spokojeně převaloval své smyčky sem a tam.

„Kuchyně je zavřená,“ hlásil, „ale podle toho, jak tučné tu mají myši, nevaří se tu špatně,“ zamlaskal. „Taky jsem trochu nakoukl do záznamů, jsou tu tři další hosté, všechno obchodníci. Plinóos z Thasu a Euergés z Reata, ti jsou sami, pak nějaký Arláos, město tam nebylo, jen že přijel z Fénicie, a ten má s sebou neteř, myslím že se jmenuje Melitta.“

„S tou jsem se asi právě setkala,“ odfrkla si Létheia. „Drzá žába, ale na Feničanku nevypadala.“

Gifrix zívá.

„Co je v plánu teď, velitelko?“

Létheia ho odstrčila, uvolnila si křídla a položila se na postel.

„Vzbud' mě, až se rozední.“

Věděla, že to přijde, změna prostředí jí vždycky přinesla nějaký věštecký sen. Jen málokdy k něčemu byly. Tentokrát stála na louce mezi rozkvetlými květy, slyšela bzukot včel a cítila vůni mateřídoušky. Slunce páliło, přesto cítila, jak na ni dopadají kapky deště a smáčejí zem kolem ní. To bylo všechno.

Zklamaně se probrala, dřív než jí Gifrix stačil dopřát některý ze svých speciálních způsobů buzení, takže z toho bylo zklamání pro oba.

U snídaně se setkala s Arláem, ale jeho neteř tam nebyla, což Létheii nijak nevadilo. Sám Arláos působil důstojně a důležitě, vlasy a vous měl řádně naondulované, a přestože už mu trochu řídly a prorůstaly šedinami, byl na ně zřejmě patřičně hrdý. Držel tělo lehce shrbeně a později si všimla, že při chůzi mírně kulhá a opírá se o dubovou hůl zakončenou orlí hlavou. To bylo trochu zvláštní, takový zjevný symbol jednoho z bohů, v tomto případě Dia, nebyl u obchodníků obvyklý, spíše se snažili přizpůsobit místu, které zrovna navštívili.

Seděl zamyšleně u stolu a jedl jen chleba namáčený ve víně, Létheiu, která si nechala naložit štedrou porci ovesných vloček se švestkami a kozím mlékem, pozdravil pokývnutím hlavou.

„Přijela jsi v noci?“ otázal se čistě společensky, aby řeč nestála, viděla v jeho tváři hluboký nezájem.

„Ano, jsem tu jen na pár dní,“ odvětila.

Po chvíli Arláos řekl: „Je to příjemné, klidné město. Ale změnilo se, co jsem tu byl naposled.“

„Stále na cestách?“ nadhodila Létheia.

„Pobýval jsem teď nějaký čas v Tyru. Zajímám se o tamní sklářské umění, ale je to velmi obtížné dozvědět se něco bližšího, zvláště pro cizince. Dělají s tím velké tajnosti.“

„Hned mě napadlo, že pocházíš spíše ze západnějších končin. Z Lýdie, ne?“

„Z Pergama,“ upřesnil Arláos. „Bohužel povinnost mě nutí trávit čas mimo domov.“

„Pro tvou neteř je to asi těžké, nemoci zapustit kořeny.“

Arláos zabručel něco neurčitěho. Po chvíli vstoupil do jídelny další z obchodníků a debata se brzy stočila na zdejší vinice, blízké se sklizeň, výši cla a podobně, Létheia se opatrně rozloučila a vyšla ven do rodičího se dne.

Po pár krocích ji dohonal Gifrix, jenž si dopřál druhou snídani venku. Nabídla mu ruku, aby se na ni mohl vyšplhat, pak jej opět nechala zaujmout místo kolem svého pasu.

„Snaž se tvářit jako kvalitní opasek z hadí kůže, chceme udělat dojem.“

„Jsem kultivovaná sama, ale jako součást garderoby se moc necítím. Nu, vynasnažím se.“

„Škoda, že k tobě nemám žádné náušnice...“

„Kam to vlastně jdeme?“

„Ráda bych si nejdřív promluvila s králem Brédiem.“

Většina domů v Zagoře neoplývala okázalostí, alespoň při pohledu zvenčí; působily spíše prakticky – holá průčelí, malá okna, jen občas balkon vysoko v patře. Ani královský dům nebyl

výjimkou, kromě čtveřice sloupů a mis se zakrslými citroníky byla jedinou ozdobou tepaná brána, nyní otevřená. Když se jí prošlo, strohost ulice byla náhle a bez varování vystřídána nevtíravou solidností s jemně dávkovaným blahobytem.

Čtvercové prostranství obtáčela ze tří stran řada sloupů, které podpíraly střechu svažující se dovnitř; dále, kde střecha končila, se vinuly chodníčky vysypané bílým štěrkem, střídané trávničky, pečlivě zastřiženými dříšťálovými keři a zdánlivě divoce rostoucím ibiškem. Nádrž na dešťovou vodu uprostřed byla upravená do podoby jezírka se sochami Néreidek, na lavičkách kolem mohli žadatelé o audienci příjemně strávit čas, zvláště v ránu, jako bylo tohle, kdy slunce zalévalo svěží lístky keřů a kreslilo mozaikou stínů v trávě, z níž dosud nestihlo vysát všechnu rosu.

Ze sloupové chodby okolo auly ústily dveře do dalších částí domu, ty vedoucí do hlavního megara byly otevřené a Létheia za nimi slyšela hlasy.

Než se k nim dostala, vynořil se zpoza jednoho keře muž nesoucí hromádku svitků, podle stříbrného řetězu na krku zřejmě propuštěný otrok ve funkci správce domu, a zdvořile se jí otázel, co si přeje.

„Ráda bych mluvila s králem Brédiem,“ řekla, a než mohl začít něco namítat, otevřela mu před očima smlouvu s Pelinidovou pečeti. „Nesu zprávy od jeho syna.“

„Vyřídím mu to. Počkej prosím zde.“

Létheia se posadila na mramorovou lavičku. Křídla stažená pod chitónem ji trochu tlačila, ale raději je zatím nechávala zakrytá. Gifrix na jejím břiše podle všeho usnul.

Brédios se objevil za okamžik, spolu s ním šel ještě druhý muž ve zbroji, ten zůstal stát opodál, aby je nerušil, ale také aby mu nic neuniklo.

Létheia vstala a lehce se poklonila, král jí pokynul k lavičce a posadil se vedle ní. Natáhl si nohy a s přimhouřenýma očima se zhluboka nadechl svěžího vzduchu.

Vypadal poměrně mladě, řídké vlasy a krátce střiženou bradku měl černé jak uhel, až Létheia uvažovala, zda si je nepřibarvuje. Oblečen byl střídme, na ruku měl jediný prstem s nefritovou pečeti, a byly to velké silné ruce, skoro se nehodily k jeho štíhlé postavě.

„Nuže,“ pravil, aniž by na Létheiu znovu pohlédl, „jaké máš zprávy?“

„Tvůj syn Pelinidés dosud marně čeká na Pýthiinu odpověď. Zabývám se podobnými záležitostmi, kdy bohové z nějakého důvodu mlčí a je třeba najít vhodnou oběť nebo...“

Brédios ji přerušil. „Byl jsem od začátku proti tomu. Jsem přesvědčen, že tu není nic, k čemu by bylo potřeba Apollónovy rady, zvláště když ji sám nechce vyjevit.“

„Ale zemřeli tři lidé,“ nadhodila Létheia.

„A zabil je člověk,“ opáčil Brédios důrazně. „Hodlám ho zastavit, právě tu s velitelem stráží připravujeme plán hlídek na příští novoluní.“

Kývl k muži ve zbroji, který rozpačitě stál u jednoho keře a dloubal mečem do konce uschlé větve.

„Pokud se chceš přidat, jsi vítána,“ zamumlal.

„Podle toho, co jsem slyšela,“ nevzdávala se Létheia, „byla ta úmrtí dost neobvyklá.“

„Nevím, co obvyklého chceš najít na nešťastníkovi, kterému podřízli hrdlo,“ opáčil Brédios.

„A ta vypálená ranka?“

„Nesmysly. Nějaké štípnutí. Nepotřebujeme, aby se kolem toho rojily ještě další záhady, chápeš?“

Létheia chápala, že tohle téma nehodlá probírat s někým, jako je ona.

„Takže nějaké záhady tu jsou,“ poznamenala.

„Jistě, lidé toho už tak napovídají až až. Způsob, jak se těla našla... Tady Hemeridés byl u toho, může ti to potvrdit.“

Velitel stráže postoupil blíž, meč stále zamyšleně převaloval v rukou.

„Zavolali mě k prvnímu mrtvému, pastýři Ligrovi. Mysleli jsme nejdřív, že byl obětí lupičů. Často vodil ovce dál od města, spravoval statek pod Kančími kopci, to je až na západě, jsou tam svahy, kde se těží písek. Lepší pastviny začínají až dál. Pak se však ukázalo, že stádo bylo v pořádku v ohradě, musel odejít až v noci a sám.“

„Komu ty pozemky patří?“

„Váženému Drachantovi. Ale ten se farmářstvím nezabývá, Ligros měl ten statek pronajatý už celá léta.“

A syn tohohle Drachanta byl třetí obětí, pomyslela si Létheia.

„Když ho našli,“ pokračoval Hemeridés, „ležel na bříše a ruce měl roztažené, byl svlečený do naha, ale žádné zranění nebylo vidět. Dokud jsme jej neotočili, samozřejmě.“

„Nějaké stopy zápasu?“

„Ne, nic. Jako by tam přišel, lehl si a zemřel.“

„A co krev?“

„Žádná tam nebyla,“ zavrtěl hlavou Hemeridés.

„Počkej, řekl jsi, že měl podříznuté hrdlo, musela tam být krev.“

„Ne. Ani kapka.“

Létheia na malý okamžik zavřela oči a spatřila tu scénu – brzké ráno, muž ležící na kame-
nitě stráni mezi květy mateřídoušky, má bílou kůži, docela bílou a hlavu v nepřírozené poloze.

„Co to děvče?“ otázala se. „Bylo to stejné?“

Věděla, že ano. Hemeridés začal popisovat, jak ho zavolali k jejímu tělu. Jmenovala se Dióné, dcera Iakónova, který se živí šitím bot a vinných měchů. Našli ji tentokrát blíže městu, nedaleko vinice, ležela schoulená na zemi, hrdlo rozřáté čistým řezem a nikde ani stopa po krvi. Byla tak mladá. Létheia viděla ten okamžik, jak ji Hemeridés zvedá, pohlíží jí do tváře, pak se odvrací. A viděla Káraia, posledního mrtvého, opíral se o kámen a mrtvýma očima hleděl před sebe a Létheia náhle věděla, co je na těch obrazech divného, proč jí pohled do tváří mrtvých připadá tak nepřírozený a tak znepokojivý...

„Oni se... usmívali?“

„Nemyslím, že...“ začal Hemeridés, ale zarazil se.

„Je to jistě dílo šilence,“ pronesl Brédios důrazně. „Určitě se o to pokusí znovu, ale tento-
krát budeme připraveni. Je to všechno, co jsi chtěla vědět?“

Létheia viděla, že Hemeridés by rád mluvil dál, ale král začínal být netrpělivý.

Vstala tedy a věnovala mu další úklonu, jen krátkou, jíž má kněžka projevit úctu světskému vládcovi, pak poděkovala i Hemeridovi.

„Když bude třeba, připojím se k vaší domobraně.“

Král na to neřekl nic, odkráčel cestou, kterou přišel, velitel stráže mu byl v patách.